

Sági Veronika

Höldudýar

helma

Helma 2023

Holdudvar

Sági Veronika

Copyright © Sági Veronika 2023

Minden jog fenntartva. A könyv bármely részletének közléséhez a kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

Az elektronikus könyvet kiadja a HELMA Kiadó.

Cím: 8630 Balatonboglár Szabadság u. 75.

Telefon: +36 (30)499-34-77

E-mail cím: info@helma.hu

Webcím: www.helma.hu

A kiadásért felel a HELMA Kiadó ügyvezetője Dvariecki Bálint

Kiadás dátuma 2023.

ISBN 978-615-6559-56-2

A borító Szopos Katalin munkája.

A szerzőről és a kötetről további információk elérhetők az alábbi internetes felületeken:

A HELMA kiadó hivatalos Weboldala: www.helma.hu

HELMA Youtube csatorna:

<https://www.youtube.com/@HelmaKonyvek>

HELMA Instagram:

<https://instagram.com/helmakonyvek?igshid=YmMyMTA2M2Y=>

HELMA Tik-tok csatorna:

https://www.tiktok.com/@helma_konyvek

HELMA facebook oldal:

<https://www.facebook.com/HelmaKonyvek>

Helma Vendéghang podcast elérhetőségek:

- Anchor.fm

- Spotify

- Google Podcast

- Apple iTunes

-RSS:

<https://anchor.fm/s/976b6eac/podcast/rss>

Tartalom

Holdudvar	5
Adraszteia	43
Elméleti kérdés	43
Belső viharok.....	53
Pionírok	57
Próbatétel	62
Start.....	68
Krizis	73
Lehetetlen	75
Alkalmazkodás	77
Jensen álma.....	83
Úrakrobatika	86
Önvédelem.....	90
Színjáték	92
Hazai terep	95
Iskolapad	99
Örökség	102
Álmok	113
Széllal szemben.....	120
Ünnep.....	125
Vadászat	128
Harc	133
Angolos távozás	140
Új hajó	142
Mozaikkockák	147
Nemesis.....	149
Új küldetés	150
Epilógus	155
Ajánló	155
A szerző bemutatkozása	155

Holdudvar

James Riyer hadnagy kiszabadította magát a rögzítópántok szorításából, aztán ellenőrizte a szenzoradatokat: belélegezhető, hideg levegő vette körül. Kinyitotta a kabintetőt, levette a sisakját, majd lemászott a sikló létráján a Forto-rendszer 36. Cerogorit-kitermelő Telepének fogadóplatformjára. A fiatal tiszt tett néhány fárasztó lépést a számára szokatlanul nagy nehézkedés mellett, aztán felnézett a völgyet körülbástyázó méltóságteljes bazaltsziklákra. A gigászi hegyek árnyékában egészen jelentéktelennek érezte magát.

A platformról egyenesen a főaknához vezetett az út. Elvándorolt odáig, majd leereszkedett a szervizjárat létráján a két emeletnyi mélységben elhelyezkedő vezérlőterembe. Sötétség és átható, dohos szag fogadta. Elemlámpát kapcsolt, végignézett a porlepte berendezéseken és a sarokban álló, nevetségesen régi humanoid automatákon. Az elavult gépek, a salétromos falak láttán mély sóhajjal konstataulta, hogy rengeteg munka vár rá.

Visszasétált a szervizjáratához, majd lemászott a reaktorkamrába, ahol jelentős készlet állt rendelkezésére finomított cerogoritból. Ez azt jelentette, hogy minden adott a telep energiaellátásának a beindításához, csupán egy kezdő löket szükséges. Felvonszolta magát a felszínre, majd lecipelte a vezérlőterembe a sikló energiasejtjeit, hogy megpróbálja feléleszteni a rendszert. A cellák csatlakozói nem passzoltak a főtáp régi aljzataiba, úgyhogy nekiállt átalakító egységeket keresni. Egy óra turkálás a sikló technikai rakományában meghozta az eredményt, de amikor kipróbálta a felépítményt, kisebb tűzijátékot okozott. Riyer átkozta magát, mert azt gondolta, hogy az egyiket véletlenül fordítva kötötte be.

A második kísérlet előtt pihent egy kicsit, lépésről lépésre végiggondolta a teendőket és alaposan megnézte a csatlakozásokat. Az óvintézkedések ellenére három energiasejt zárlatos lett. Nem értette a dolgot, hiszen mindent ellenőrzött. Döbbenet állt a döglött akkumulátorok felett. Az összes idegszála tiltakozott a természetellenesnek tűnő valóság ellen. A bőre alatt vegytiszta félelem bizsergett. Alig ért ide, máris ott tartott, hogy még egy cella elvesztése esetén túl kevés töltés marad a hajtóművek beindítására, és nem tudja többé elhagyni ezt az elfeledett holdat.

Kétségbeesetten a hajába túrt. Döntenie kellett: üres kézzel tér haza, vagy tesz egy utolsó kísérletet. Legszívesebben menekült volna, minél messzebb erről az elátkozott helyről, ahol a világ legegyszerűbb művelete sem sikerül, de elképzelte Winthorp arcát, amikor megtudja, hogy megfutamodott, és remegő kézzel harmadszor is megnyomta a főkapcsolót. A vezérlőteremben sorra kigyúltak a jelzőfények, először csupa piros csík, majd lassan egyre több alrendszer kékre váltott, jelezve, hogy felébredt hosszú álmából.

Riyer térdre roskadt a fáradtság és a megkönnyebbülés elegyétől. Ekkor valaki megszólalt a háta mögött:

– Végre! Azt hittem, többé senki sem jön.

Az öreg lovász, John Lakefield szorongva állt meg az úrállomás parancsnoki kabinja előtt. Megnyomta a kommunikációs panel hívógombját.

– Ki az ilyen későn? – robbant a fülébe Eugene Winthorp hangja. – Á, John! Megkaptam a jelentésedet, felfogtam, hogy a fél g árt a csontozatuknak, de értsd meg, nem pörgethetjük gyorsabban ezt a kócerájt, mert szétesik!

– Nem a lovak miatt jöttem.

– Hát akkor?

– Bemehetek?

Kinyílt az ajtó. Winthorp éppen a fürdőköpenyét próbálta magára teríteni. Évekkel korábban ripityára tört jobb karja jelentősen nehezítette a műveletet. Lakefield csak várt türelmesen, amíg szerencsétlenkedik; a parancsnok ugyanis válogatott szitkokkal jutalmazta a legénység segítőkészségét. A baleset idején még kereken egy g-t tartott fenn az úrállomás, így alaposan megtaposta a ló. Az egyik pata a könyökét lapította szét, a másik eltörte a szegycsontját, a szíve is megzúzódott, és hetekig kétséges volt, életben marad-e egyáltalán.

– Ül le. Mi van?

– Riyer hadnagy. Miért küldted a Harminchatosra?

A parancsnok megvakarta kopasz fejét, aztán bekapcsolta az íróasztal feletti holoképernyőt.

– A legfrissebb jelentések alapján ez a helyzet – intett a felvillanó adathalmazra.

Lakefield hunyorogva hámozta ki a lényegét.

– Ez biztos? Kifogytunk?

– Egyestől a Harmincnégyesig minden telep pakol. Két hónap múlva érnek ide, az összes felszereléssel együtt. A lovakat is hozzák.

– Na és azután? Mennek a Harmincötösre?

– Onnan legfeljebb annyi rög jön, hogy magunkat fenn tudjuk tartani, de az otthoniaknak vége. Ezért ment Riyer a Harminchatosra. A legbővebb lelőhely Forto Prime óta. Annak a bányának működnie kell.

– De a hagák... James szinte semmit sem tud róluk! Ted Hamming legalább felkészült...

– Fel, és mire ment vele? – vágott közbe Winthorp.

– Igaz, amit Steve mond, hogy Ted valószínűleg már nem él?

– Csak az biztos, hogy egy éve megszakadt a kapcsolat.

– Mi történhetett vele?

– Bármilyen, amit el tudunk képzelni, meg amit nem – tárta szét a karját kissé aszimmetrikusan Winthorp. Ráncok hálójában forgó acélkék szeme kifürkészhetetlen volt, akár a kabin ablakában tovasuhanó csillagok.

*

Riyer megperdült ijedtében. Mindenre számított ezen az elhagyatott helyen, csak emberi hangra nem. Az elemlámpa fénykévéjében tíz év körüli, rettenetesen sovány lány állt piszkos rongyokba öltözve. A férfi el sem tudta képzelni, mit keres szerencsétlen a kihalt bányában, vagy egyáltalán ezen a holdon.

- Mi a neved?
- Isabelle.

A hadnagy döbbsen pislogott. Pont úgy hívják, mint a hercegnőt a kedvenc gyermekkori meséjében, az *Északi erődben*. Csakhogy ő kék selyemruhában járt.

- Hogy kerültél ide?
- Sosem voltam máshol. Te ki vagy?
- James Riye hadnagy, a telep új energetikai tisztje.

A lány vad hahotában tört ki, kócos fürtjei port szitálva rázkódtak.

- Az előző fickó is pont ezt képzelte magáról!
- Ted Hamming? Mi történt vele?

A gyermeki arcon koravén, gúnyos vigyor terült szét.

- Ugyanaz vár rád is, de addig remekül fogunk szórakozni.

Riye rémulten nézett Isabelle beteges hollószemébe. Most jutott el a tudatáig, mekkorát tévedett: az előtte álló lény a legkevésbé sem ártatlan gyermek, hanem az itt őshonos alakváltó faj képviselője.

- Te hoga vagy?

- Pont annyira, mint te a telep energetikai tisztje. Mintha azt mondanád, jó lovas vagy. Én meg azt mondom, az a lótól függ. - A lány önelégült mosolyt öltött, aztán kihátrált a fénykörből. Riye hiába kutatott utána, többé nem találta.

*

Steve Hansen, az energetikai egység orvosa hátradőlt a székén, és elégedetten nézett az órára. A vártnál előbb sikerült befejeznie a harmincöt bányásztelep energetikai tisztjeitől és lovász-közlegényeitől érkező telemetriai adatok elemzését. Szerencsére mindnyájuk szervezete jól viselte a nyolc különböző égitesten töltött szolgálatot. Egyedül James Riyertől nem érkezett információ. A fiú két hete landolt a Forto-6-os gázbolygó legnagyobb, M-HG-1 jelű holdján, és Hansen szívesen nyomon követte volna a sorsát. A harminchatodik telep azonban hallgatott, ahogy tette Ted Hamming, az űrállomás egykori első tisztjének esetében is.

A doktor gondolatmenetét az ajtó nyílásának zaja szakította félbe. Söhajtott egyet, amikor meglátta, hogy Winthorp lépett be hozzá. A parancsnok megkerülte a köztük álló széles asztalt, és gondterhelt arccal ült le mellé.

- Szerinted meddig húznám 1,3 g-n?

Hansen megrázta a fejét.

- Már megbeszéltük, így marad a forgás, lócsontozat-jelentés ide vagy oda.

- Ha csak a lovokról lenne szó, de nektek is árt! Nem várhatom el, hogy az egész banda megrokkanjon, mert a statisztikád szerint fél g-n maradhatok legtovább életben.

Az orvos felállt, lekasztotta a falról az egyik bioszenzort, a parancsnok mellkasára irányozta, és komoran tanulmányozta a kijelzót.

- Nehéz megmondani, mi történne 1,3 g-n, de a mostani adatok alapján még lassabbra kellene vennünk a forgást.

– Viccelsz? Ha ennyire selejt vagyok, csak érezném!
– Szerencsére olyan lassú a romlás, hogy a tünetek megjelenése előtt hozzá tudsz szokni.

– Lehet a szimulációs szobában 1,3 g-vel ekvivalens környezetet létrehozni?

Hansen fejcsóválva lerakta a bioszenzort, aztán karba tette a kezét.

– Gravitáció nélkül nehéz a gravitáció hatását modellezni. Ha mindenáron pontos választ akarsz a kérdésemre, pörögjünk fel 1,3-ra, én meg lemérem stopperrel, meddig élsz.

Winthorp kényszerű mosollyal pillantott rá.

– Bizonyára te is hallottad az új Harminchatos-küldetés kellemetlen visszhangjait. Nos, úgy döntöttem, meglátogatom Riyer hadnagyot, és nem akarom cserben hagyni, amikor a legnagyobb szüksége lesz rám. Ezért tudnom kell, mennyi hasznos időre számítsak. Úgy értem, amit nem haldoklással töltök.

Hansen mélyet sóhajtott.

– Komolyan azt gondolod, hogy abból a bányából bármit is el lehet hozni? Eddig egy rögöt sem szerzett senki, de legalább visszajöttek. Egészen Hammingig.

– Válaszolnál végre a kérdéseimre?

Hansen úgy érezte, keresztüldöfik a kékesszürke acélszemek. Sejtette, mekkora fájdalmat fog okozni, de ki kellett mondania az igazságot.

– Tudom, mindenki azt várta, hogy te mész majd, mert neked van a legtöbb tapasztalatod, és még senki sem járt olyan közel a Harminchatos rejtélyének a megoldásához, mint te anno. Kellemetlen, hogy most Riyer hőhárjának tartanak, és azt hiszik, itt lógatod a lábadat, miközben ő mindannyiunk jövőjéért küzd egy eleve vesztes helyzetben. Ezt mind megértem, de a biológia törvényeit nem másíthatjuk meg, akkor sem, ha jelen esetben nem egy ember jött hozzám tanácsért, hanem a korrekt vezér eszményképe. – Hansen megtörölte izzadó homlokát. – Nem érdemes odamenned a Harminchatosra. Ha túl is élnéd a landolás utáni akklimatizációs krízist, maximum három-négy napot jósolhatok.

A parancsnok kemény tekintete megtört.

– Igazad van, ez semmire sem elég.

*

Riyer csigalassan lépdelt ellenőrző körútján a bánya egyik oldaljára. A helyi nehézkedés elsőre nem tűnt kibírhatatlannak, de tizenhat napi kemény munka megtette a hatását: olyan csontjai és ízületei kezdtek fájni, amelyek létezéséről nem is tudott. Cseppet sem bánta, mert végre megindult a kitermelés, a kiváló minőségű nyers cerogorit csilleszám érkezett a finomítóba, hogy végül a reaktor hatékony üzemanyagává váljon. Ez biztosította az egész rendszer áramellátását a robotvezérlőtől a tápanyag-szintetizátorig.

Sajnálta, hogy ezen a több, mint százötven éves kitermelő telepen nem használhatott lovakat, mert csak később számolta ki egy bogaras tudós, hogy kevesebb energiába kerül a bányalovak ellátásához szükséges anyagok

szintetizálása, mint amennyit az önjáró csillék zabálnak. Megállt a töltőegységen pihenő humanoid automaták előtt, és elmosolyodva arra gondolt, megérte lemosni és beolajozni őket – mind a száztizenkettőt.

– Nem félsz a sötétben, az arctalan fémemberek között? – szólalt meg hirtelen Isabelle, közvetlenül mellette.

A férfi összerezett, de nyugalmat erőltetett magára.

– Az automatáknak nem kell látható fény, hogy elvégezzék a munkájukat – mondta, és mire odafordult a lányhoz, ő már csengő kacajjal elfutott a főakna felé. James rosszat sejtve folytatta az útját. Nemsokára arra lett figyelmes, hogy a robotok lassanként abbahagyják a cerogoritrogók kifejtését, és elindulnak utána. Mint megannyi néma gyilkos, a magasba emelték köztvágó fűrészben végződő jobbjukat.

Riyer rohanni kezdett. Az egyik oldalaknából újabb automaták vágtak elé, és egyikük kiütötte a kezéből az elemlámpát. Vaksötét borult rá, csak a fémlábak csattogásából és a fűrészek surrogásából tudta, merre járnak az üldözői. Futott tovább a lift felé, de elvétette, és úgy lefejelte az egyik támoszlopot, hogy beleszédült. Végül óvatosabban tapogatózva megtalálta a felvonót, és kimenekült a megkerült robotok szűkülő gyűrűjéből.

Ha tisztán az eszére hallgat, az eddig nyert finomított cerogorit segítségével azonnal tölteni kezdte volna a sikló energiacelláit, hogy szükség esetén kereket oldhasson, azonban volt itt egy másfajta logika is, amit még csak sejtett: a Harminchatos sajátos törvényrendszere. Abból, amit eddig látott, biztosra vette, hogy leállna az egész telep, ha most csatlakoztatná a sikló tápvezetékét.

Öt emelettel az örület felett valószerűtlennek hatott a vezérlőterem csendje. A számítógépadatokból hamar kiderült, mi történt. Az itteni robotok eredetileg katonai modellek, később alakították át őket bányászati célra. Winthorp egyszer mesélte neki, hogy a cerogorit-kitermelés hőskorában egy tisztet megöltek a saját automatái, miután egy rövidzárlat után bekapcsolt az eredeti programozásuk, és szerencsétlen embert ellenséges behatolóként azonosították.

Riyer újraindította a robotvezérlő programot, aztán betámolygott az élelmiszerraktárba. Nem tudta, melyik elődje létesítette a régimódi éléskamrát, de jó ötletnek tartotta arra az esetre, ha a hagák tönkretennék a tápanyag-szintetizátort. Remélte, hogy a felszíni napelemről üzemelő, védett áramellátású mélyhűtőkben talál jeget sajgó homlokára. Kinyitotta a legközelebbi ládát, aztán hátratántorodott ijedtében. A zöldészes zacskók között Ted Hamming dérréteggel fedett, kékes-szürke arcát pillantotta meg. Riyer kivett a tetem mellől egy csomag fagyott borsót, becsukta a hűtőt, majd hátát nekitámasztva a padlóra csúszott.

*

– Gyere beljebb, John! – csalogatta a lovászt Winthorp a csillagfényes kabin félhomályába.

Lakefield óvatosan közelebb ment.

– Két napja elő sem jöttél. Csak nincs valami gond?

– Semmi, ami rád tartozna. Mit szeretnél?

– Singh hívott a Harmincötösről, hogy lassan kész az új akna, négy lovat kér a csillék elé. Mivel két mérföld a kezdőtávolság a finomítóig, és 1,5 g mellett napi nyolc-tíz forduló várható, az ötéves csődöröket küldeném. Mégiscsak ők a legerősebbek, már amennyire fél g-n fenn tudom tartani a kondíciójukat.

– Egyetértek – bólintott Winthorp. – De látom rajtad, hogy nem ezért jöttél.

A lovász zavartan elmosolyodott.

– Jelentkezett már James?

A parancsnok megrázta a fejét.

– Szerintem még nem találta meg a kommunikációs antennát.

– Félek, hogy nagy bajba került. Már ne haragudj, de oda, ahol annakidején te is kudarcot vallottál, botorságnak tűnik elküldeni egy úrben született kölyköt, aki csak mesékből ismeri a világot.

– Elfelejtetted, hogy azokat a meséket én írtam – mondta halkán Winthorp, és elmosolyodott. – Különbösen is, a kölyök már huszonkét éves, ideje hogy csináljon valami hasznosat.

Lakefield lehunyta a szemét.

– Úgy érzem, túl sokat vársz tőle.

– Éppen az lehet a kulcsa a Harminchatosnak, hogy olyasvalaki látja, aki mentes a bolygókon született emberek berögződéseitől, aki más alapanyag, ezért kevésbé egyértelműek a gyenge pontjai. – Winthorp pillantása megakadt Lakefield lószőrös overallján. – Emlékszel arra a régi botrányra, amikor az oroszok adtak valamit a bányalovaknak, hogy rögtön dolgozni tudjanak szállítás után?

– A Volotrin koktéllra gondolsz?

– Arra. Tudod, hogyan hat?

– Erősebbé teszi a szívizmukat, így a vérük rögtön fel tud pumpálódni a lábukból a fejükbe.

– Ha ennyire jó, miért tiltották be?

– Mérgező. Egy adag is elég, hogy néhány hónap múlva megölje a lovat.

– Néhány hónap? – Winthorpnak vigyáznia kellett, nehogy a hangja elárulja az izgatottságát. – Szeretném, ha minél előbb megadnád az összetételét Hansennek.

*

Riyer nehezen szánta rá magát, hogy megvizsgálja a hullát, de végül kiemelte a hűtőládából, és alaposan végignézte. A belső szerveket bioszenzorral ellenőrizte. Semmi nyomát nem találta erőszaknak, és az a bizarr képzelet támadt, hogy Ted Hamming önként és dalolva feküdt be a fagyasztóba.

– Aki kíváncsi, hamar megbolondul – jegyezte meg Isabelle a háta mögött, és a szavai nyomán megszólalt a vészjelző sziréna.

Riyer gyorsan visszafektette a holttestet a ládába, lecsukta a fedelet, majd dühösen a hoga lány felé fordult.

– Mindig valami szörnyűség történik, amikor felbukkansz. Miért csinálod ezt?

Isabelle széles mosollyal rákacsintott, majd kisurrant a raktár ajtaján.

Riyer elsietett a lifthez, majd felment a vezérlőterembe. A számítógép-terminálon piros üzenet fogadta: a finomító blokkban szivárgott az egyik detrinontartály. A hadnagy tudta, hogy a mérgező gáz a légkeverő rendszerbe jutva hallucinációkat, majd halált okozhat, ezért azonnal lezárta a szennyezett területet a távműködtetésű hermetikus válaszfalakkal, majd lekasztott az ajtó mellé szerelt tartóról egy poros légzőkészüléket. Az előregedett eszköz működött ugyan, de az oxigéntartalva csak negyedig állt. Gyors fejszámolást követően Riyer úgy döntött, rosszabbul jár, ha először felmegy a siklóhoz teli készülékért, mert a szivárgást minél előbb meg kell szüntetni.

Elindult hát a lifttel a finomító blokkba. Miután felcsatolta a légzőkészüléket, átzsilipelt a rózsaszín ködbe burkolózó, hatalmas mesterséges barlangüregbe. Elemlámpával végigpásztázta a három emeletnyi magasban húzódó betonplafonig érő tárolókat, és megtalálta a szivárgás helyét. A cseppfolyósra hűtött gáz rózsaszín zuhatagként ömlött a kettes számú tartály szétrobbant nyomásellenőrző szelepén, és jégvirágokat rajzolt a gigászi henger sötétzöld falára.

Riyer azonnal lecsatlakoztatta a sérült tartályt a rendszerről, és ezzel elérte, hogy a gáz már csak az elvezető csőből hömpölygött vissza, csökkenő ütemben. Sokáig keresgélt a finomító rendetlen raktárában tartalék szelep után. Végül sikerrel járt, és beszerelte az új alkatrészt. A nyomáspróbát későbbre halasztotta, mert nagyon kevés oxigénje maradt. Úgy számolta, még éppen fel tud jutni vele a felszínre, csakhogy a lift elromlott, ezért kénytelen volt a szervizjáraton felmászni öt emeletet.

Félúton a légzőkészülék kifogyott, így ledobta, hogy megszabaduljon a súlyától. Megfontolt tempóban folytatta a mászást, abban a reményben, hogy így kevesebb detrinont lélegez be. Amikor már csak két emeletnyire járt a felszíntől, az idő valahogy megnyúlt, folyóssá vált, és a szervizjárat soha nem akart véget érni. Mintha napok teltek volna el a folyamatos kapaszkodással, ráadásul a létrafokok a bolondját jártatták vele: kisiklottak a kezéből, kigördültek a lába alól. Kétségbeesetten kapkodott utánuk, amíg bírt, aztán minden ereje elhagyta, és a világ tótágast állt, majd elsötétült.

Egy bazaltfalakkal határolt, sötét gödörben tért magához. Kicsavarodott testtel feküdt, a jobb lába a másik alá fordult, és teljesen érzéketlenné zsibbadt. Kézével nyújtotta ki a tehetetlen végtagot, megvárta, amíg visszatér bele a vér, aztán kievickélt az üreg szélére. Felülről látta a völgyet, épp hajnalodott. A Forto ibolyás-fehér sugarai lenyűgöző árnyjátékot űztek a komor sziklákon. Riyer nagyjából húsz láb magasan kuporgott a bánya egyik aknanyílása felett.

A méltóságteljes csillagkeltét figyelve összerakta, mi történt: a detrinon annyira összezavarta, hogy amikor a felszínre jutott, ezt nem fogta fel, és nekiállt megmászni a hegyet – abban a hitben, hogy még mindig a szervizjárat létráján kapaszkodik felfelé. Meglepően sokáig jutott, és hatalmas szerencsével a végső zuhanást közvetlenül egy természetes sziklaüreg fölé időzítette, így néhány karcollással megúsza. Örülhetett, hogy nem mászott be valahova, ahonnan nem tud kijönni – mint Ted Hamming. Riyer megrázta a fejét, aztán óvatosan leereszkedett a hegyről, eltámolygott a siklóig, és felvett egy teli légzőkészüléket.

A vezérlőteremben pirosan villogó újabb probléma már meg sem lepte. A kitermelést végző automaták egytől-egyig felmondták a szolgálatot.

Leereszkedett a főaknába, hogy utánanézzon a tömeges hibának. Az elemlámpája fényében rózsaszín dérral borított groteszk szobrok kompozícióját látta. Lassan rájött, mi a baj: a nyers cerogoritporral reagáló detrinon kicsapódott a burkolatukra, és beleette magát a durakompozit üzleti felszínekbe.

A megbénult robotok közül az elsőt neki kellett bejuttatnia a magasnyomású tisztítókamrába. Az 1,3 g-n kilencvenöt kilót nyomó test vonszolásában jól leizzadt, a szíve ki akart ugrani a helyéről. Aztán amikor végre működőképesé vált az első automata, hiába utasította, hogy cipelje be sorban a többi. Az ostoba gép nem értette a parancsot, és mint kiderült, a programja alapján a sérült, mozgásképtelen társait teljesen ignorálta. Ríyer arra gondolt, bizonyára hatékonyabban harcolt a típus, ha nem törődött a "sebesültjeivel", és a légzőkészülék párásodó plexijével küzdve gyorsan írt egy algoritmust, amely alapján a robot teljesítette a feladatot.

Szinte az összes cerogoritot fel kellett használnia a tisztítókamra száztizenkét menetéhez és a légtisztító rendszer maximumon pörgetéséhez. Öt órába telt, mire levehette a légzőkészüléket. Amikor az automaták is mind munkába álltak, ugyanott tartott, mint három héttel ezelőtt: éppen elég energia maradt a telep rendszereinek a fenntartásához. Az adatok láttán a hadnagy leroskadt a vezérlőterem egyik székébe, és fáradtan behunyta a szemét. Ismét erőt vett rajta a kísértés, hogy a tartalék cerogoritot inkább a sikló feltöltésére használja, és eltűnjön innen, amint lehet.

Isabelle bebizonyította számára, hogy a telepen kialakuló események kiszámíthatatlanok és uralhatatlanok. Ez a kaland is kis híján az életébe került, és lassan kifogynak a források, amiket egy újabb katasztrófa helyzet esetén mozgósíthat. Tulajdonképpen a lehető legrosszabb történik itt az emberrel: ez a hely elveszi tőle a világba vetett alapvető bizalmat, a jövőbe vetett reményt, és a hitet, hogy a ma végzett lelkiismeretes munka holnap megtérül.

A hegymászó kaland sem múlt el nyomtalanul. A jobb bokája estére bedagadt, és éles fájdalom szaggatta minden lépésnél. Miután kijavította a liftvezérlésben felfedezett tervezési hibát – amely érdekes módon egész eddig lappangott, és csak akkor okozott zavart, amikor nagyon nem kellett volna –, bebicegett az élelmiszerraktárba, és kivett még egyet a Ted Hamminget övező borsócsomagok közül. Úgy érezte magát, mint egy sírrabló. Szigetelő szalaggal a lábára erősítette a zsákmányt, és hamarosan tűrhetővé vált a járása.

Másnap egyre inkább érett benne az elhatározás, hogy hátat fordít ennek az egésznek. Már ott tartott, hogy a vezérlőmenüben átállítja a reaktort energiacella-töltésre, amikor finom remegés rázta meg a hegyet. Ríyer fásultan nézte végig a rendszereket, kutatta, mi romlott el megint, de meglepetésére minden működött – legalábbis hibajelzés sehonnan nem érkezett. Rossz sejtés lett úrrá rajta, és bekapcsolta a felszíni kamerákat. A külső felvételek tüzet mutattak a leszállóplatformon. A férfi ráközelített, és a sikló lángoló darabjait fedezte fel a kegyelemdőfessel felérő képsoron.

– Isabelle! – üvöltötte teli torokból.

A hoga azonnal ott termett, mintha eddig is a vezérlőteremben bókászott volna láthatatlanul. Ezúttal érettebb, körülbelül tizenhét éves lány alakjában jelent meg, és pontosan úgy nézett ki, mint az *Északi erőd* büszke hercegnője: kék selyemszoknyája földig ért, haja mesés szép fonatokban omlott

a vállára. Mesteri ellenpontként állt a piszkos és szakadt egyenruhájú, kimerült tiszt mellett.

– Miért tetted?

– Megint engem hibáztatsz, pedig amikor megjöttél, készenlétben hagytad a hajtóművet. Azóta folyamatosan kapta az előfűtő áramot a szárny napelemeiről. Eddig bírta. Nézd meg a fekete dobozt, ha nem hiszel nekem!

– Nem hagytam úgy – szúrta Riyer a fogai között. – Mindketten tudjuk, hogy olyan dolgokat művelsz, amiket a múltban kell megváltoztatni ahhoz, hogy a kiszemelt időpontban gondot okozzanak.

Isabelle émelyítő mosolyt öltött.

– Okos fiú. Kár, hogy nem mondhatod el senkinek.

*

– Nem fogom megcsinálni azt a kotyvalékot, hogy aztán megöld vele magad! – dühöngött Hansen.

– Szerinted ki a fontosabb, Riyer vagy én? – kérdezte Winthorp higgadtan. – Nem értem, miért olyan nehéz a választás, hiszen nekem amúgy sincs sok hátra. Most már tényleg gyanús, hogy nem jelentkezik, valami nagyon félresiklott, az biztos.

– Küldd el érte Coopert vagy Petersent! 1,1 g-n dolgoznak, és a Harminckettes közelebb van a Harminchatoshoz, mint mi.

– Valóban ez lenne ésszerű, ha csak taxi kéne Jamesnek. De a hagák valószínűleg áldozatot akarnak, így másik célpontra van szükség.

Hansen a fejét rázta.

– Akkor sem leszek a hőhérod! Nem tehetek ilyet.

– Te vagy az egyetlen, aki ezt a bonyolult lötytyöt létre tudja hozni. Nem marad más választásom, mint kiprovokálni egy olyan helyzetet, ahol az erkölcsi egyenleted a Volotrin felé billen.

– Mire készülsz?

– Például kikapcsolom az erőterünket, és az első meteortalálatnál kénytelen leszek kimenni a javítást elvégezni, mert az összes többi képzett űrhajósunk a telepeken van. A külső burkolat 1,2 g-jét nem bírom sokáig, de valahogy visszakarom magam a zsilipig, és te már olyan állapotban találsz, hogy a koktéllal élhető néhány hónap lesz a kedvezőbb döntés.

Az orvos döbbenten nézett a parancsnok elszánt szemébe.

– Ez elég meredek ötlet, de ha így állnának a dolgok, tényleg megpróbálnám a Volotrint. Miért mondtad el a tervedet? Így mindent megteszek majd, hogy ne...

– A fene akarja megcsinálni! – horkant fel Winthorp. – Hemzseg a bizonytalan tényezőktől, és ha sikerülne is, elvenné az erőmet a közelgő éles feladatok előtt. Csak azt szeretném, hogy értsd, mennyire fontos ez nekem.

Hansen mély sóhajjal a számítógép-terminál felé fordult. A parancsnok a vállára tette a kezét.

– Nem megölsz vele, hanem megmented Riyert, engem pedig megajándékozol néhány hasznos hónappal, ami alatt teljesíthetem a kötelességemet.

*

James Riyer remegett a völgyben süvítő, metszően hideg szélben. Még ezer lépcsőfok várt rá, mielőtt felér a távkommunikációs antennához, amelyről azt sem tudja, működésre lehet-e bírni. A nehéz energiacellák kitöltötték a hátizsákját, és a pántok kegyetlenül húzták a vállát. Korábban is gondolt rá, hogy beüzemelje az ósdi tányért, de mindig elnapolta a dolgot, mert az aktuális munkák fontosabbnak tűntek. Ideérkezése előtt még azt a hiú ábrándot kergette, hogy az első üzenetében majd cerogorit szállítmány elindításáról tudósít. Úgy érezte, nagyon távol került ettől az elképzeléstől, mintha egy másik életben álmodozott volna.

Amikor kiderült, hogy feleslegesen küzdötte fel magát és a cellákat a hegygerincekre, nem is csodálkozott, hiszen Isabelle kijelentése után ugyan mire számíthatott? Az antenna horpadt tányérja a talapzatától húsz lábnyira feküdt, szakadt vezetékei a legfelső lépcsőfokra lógtak. Hatalmas vihar szakíthatta le. Most, hogy Riyer a saját szemével látta a helyrehozhatatlan kárt, teljes mélységében átérezte a hoga szavait: nem mondhatja el senkinek, mi történik itt, nem hívhat segítséget, akár folytatja a harcot, akár elhagyja a bányát, és remeteéletet kezd, ez már az ő döntése.

Lassan, gépiesen lépdelt lefelé a lépcsőn, és a völgykatlan mélyén, még a főakna lejárata szintjénél is alacsonyabban, egy orrkúp csillant meg a hideg, kékesfehér nappali fényben. Riyer megtorpant. Nem értette, miért nem jutott előbb eszébe, hogy Ted Hamming siklója után kutasson. Elmosolyodott a gondolatra, hogy talán mégis hazajut. Óvatosan leereszkedett a sértetlennek látszó, de nagyon poros géphez, és azon tűnődött, vajon miért itt szállt le Hamming: valószínűleg a távkommunikációs antennával kezdte a helyreállítási munkákat. Ezt megerősíti a tény, hogy egy darabig rádiózott is a Forto-állomással.

A sikló energiacellái rég lemerültek, de egyébként útra készen várakozott, ki tudja, mióta. Riyer letette a nehéz hátizsákot, aztán leült az egyik leszállótalpra, hogy kicsit pihenjen, és rendezze a gondolatait. Megpróbál hazajutni ezzel a géppel. Akkor is, ha csapda. Jelen helyzetben elképesztette a korábbi naivitása: hogy is képzelhette, hogy megbirkózik a Harminchatossal, ha a csapat két legjobb embere sem járt itt sikerrel? Most már eljutott arra a szintre, hogy nem szégyelli a kudarcát, és ha élve kijut innen, emelt fővel áll Winthorp elé. Már csak egy rövid út várt rá vissza a bányába: a sikló indítókártyáját kellett előkerítenie.

A vezérlőterembe érve a legbizarrabb mulatságba csöppent, amit valaha látott: Isabelle és még vagy tíz mesebeli emberalak ropta a táncot középkori kosztümben, karbantartó robotok játszottak hosszúkás lantokon, a berendezések jelzőlámpái a zene ütemére villogtak. Isabelle észrevette Riyert, és odalejtett hozzá egy daliás lovag kíséretében.

– Már vártunk. Cseréld le ezt a koszos egyenruhát! – mondta széles mosollyal, és a kezébe nyomott egy udvaribolond-jelmez csörgősipkával.

A hadnagy szeme előtt vörös köd kavargott a felháborodástól. Lecsapta a kosztümet a legközelebbi székre, átvágott a termen, és a liftbe lépve kikeveredett a hagák győzelmi kavalkádjából. Az élelmiszerraktár ajtajában émelyítő bűz csapta meg. Visszatartotta a lélegzetét, de így is elemi erővel

marta az orrát. A villanykapcsoló nem működött, amiből arra következtetett, hogy a hűtők sem üzemelnek. A szaggal együtt úgy tűnt, több hete állhattak le. Az ellentmondáson már meg lepődött – tegnap, amikor lejött egy csomag fagyasztott hasábburgonyáért, még mindent rendben talált.

Jobb szórakozást is el tudott volna képzelni, mint sötétben turkálni egy bomló holttest ruhájában, de túl kellett élnie ezt is. Felnyitotta az ominózus hűtőládát, aztán hátratántorodott a dögbűz újabb pofonjától. Elsietett az ajtóhoz, ott mély levegőt vett, majd visszament a hullához. A mellényzsebekben való keresgélés során érezte, hogy a bőr szinte olvad, és érintésre serceg a bomlási gázok felszabadulásától. A nadrág első és oldalsó zsebeit is átkutatta, de eredménytelenül. Ismét elsétált az ajtóig levegőt venni, aztán visszatért Hamminghez.

– Mindig a bal farzsebében tartotta – súgta a fülébe a mellé lopózó Isabelle.

Riyert kirázta a hideg. Óvatosan elfordította a testet a csípőlapátnál fogva, és érezte, amint a szövetek kicsusszannak a szorításából, idővel már a pusztá csontot markolta a nadrág alatt. A farzsebben tényleg ott lapult az indítókártya, némi kocsonyás matériával borítva. Muszáj volt levegőt vennie, és amikor megtette, azonnal, reflexesen elhányta magát. Lélekjelenléte maradékával lecsapta a láda fedelét, aztán reszketve visszakúszott a lifthez. Isabelle vad kacaja kísérte.

Már alkonyodott, amikor a siklóhoz ért. Kicserélte az energiacellákat az újakra, majd beugrott a kabinba, és a helyére tette az indítókártyát. Becsukta a kabintetőt, magára húzta a rögzítő pántokat, aztán bekapcsolta a hajtóműveket. Lassan emelkedett fel a sziklák közül, de aztán teljes sebességgel lőtt ki a lilásan derengő égbe, amely fokozatosan elfeketedett, ahogy a légkör határát közelítette. Riyeren erőt vett a megkönnyebbülés, de nem tartott sokáig: pityegni kezdett az oxigéntartalék kifogyására figyelmeztető jelzés. Azt mutatta, hogy nagyjából húsz perc van hátra az életéből.

Tudta, hogy visszafordulhatna. Ha rögtön süllyedésbe viszi a siklót, még épségben földet érhet, csak hogy akkor újra a hagák játékszerévé válik. Úgy döntött, ezerszer inkább hal meg magányosan az orbitális pályán, minthogy még egyszer leszálljon erre az átkozott holdra. Próbált távkommunikációs üzenetet küldeni, de a rendszer nem működött. Persze – futott át az agyán –, a hagák nem akarják, hogy figyelmeztesse az utána jövőket, ha ugyan lesznek ilyenek. Ted Hamminget sem hagyták elbúcsúzni. Végül a kis hatótávú fedélzeti rádióból adott le vészjelzést a körülötte figyelő ürességnek. Az M-HG-1 sötét gömbje enyhén kivilágosodott, lilásvörösbe váltott, ugyanis a sikló utolérte a naplementét, és most az örök alkonyat felett suhant.

Az oxigénhiány felerősítette Riyer képzeletét. Mindennél élénkebben élte újra a legelső emlékét: dús sörényű, fekete lovon ült, mellette Winthorp lépkedett, és odanyomta James lábát a nyereghez, hogy helyesen tartsa, pedig kisfiúként legszívesebben össze-vissza kalimpált volna. Winthorp mindig szigorúan bánt vele, de ő szerette, és ha elég szépen mosolygott rá, akkor a parancsnok vékony ajka is felfelé mozdult egy keveset. Riyer az oxigénsziréna monoton vijjogására aludt el.

Sokkal később, az álom fátyla mögül harsány hangfoszlányok érkeztek hozzá a fedélzeti rádióból. Mintha Winthorp beszélne. Azt gondolta, hallucinál:

ugyan mit keresne itt a parancsnok, aki hat éve, a balesete óta nem hagyta el a Forto-állomást? A hangok kitartóan ostromolták zúgó fülét. Bár lenne ereje, hogy kinyissa a szemét, és ellenőrizze a radart! A sikló megremegett, mintha óriási kezek taszították volna odébb. James alig érzékelte mindezt, az őt körülölelő álomburokba tompán terjedtek át a külvilág ingerei. Valami szisszent, hűvös légáramlat csapta meg az arcát, majd a tudatát szigetelő buborék egyszerre szétpukkant. Winthorp lebegett előtte oxigéntartállyal a kezében, és úgy látta, mosolyog a légzőkészülék maszkja alatt.

– Általában nem veszek fel stopposokat, de ezúttal kivételt teszek.

Riyer hagyta, hogy a felettese maga után húzza a zsilipen keresztül, és a tehernaszád ülésébe szíjazza. Későn eszmélt rá, mire készül.

– Ne! Nem megyek vissza! – kiabálta.

– De igen.

James rémülten kapkodta a levegőt.

– Esélyünk sincs! Az idővel csinálnak valamit, bármilyen fegyvert vetünk be, ellenünk fordítják!

– Nekem nem kell magyaráznod – mondta Winthorp nyugodtan, és beállította a leszállás koordinátáit.

*

Steve Hansen mosolyogva nézte a fiatal méncsikót, amint Lakefield körül üget a lovarda körkarámjában. Fél g-n hihetetlenül könnyed és elegáns volt a mozgása, a hatalmas plexitetőn beáradó csillagfény kékesen csillant fekete szőrén. Amikor a lovasz észrevette őt, megállította az állatot, és a karám széléhez vezette.

– Odaértetek? – kérdezte.

– Elvileg igen. Rádiócsend van, ahogy az várható volt.

– Csak tudnám, miért a két legrosszabbat kérte! Mintha létezne olyan, hogy rossz ló! – mérgeződött az öreg.

Steve sandán nézett rá.

– Lehet, hogy Winthorpnak erről más a véleménye.

Lakefield szeme huncutul csillant.

– Elismerem, az a csődör csakugyan ördögfajzat volt, de lássuk be, valójában annyi történt, hogy a drága parancsnokunk kifogott egy olyat lóban, mint amilyen ő emberben. Kíváncsi leszek, mire megy a két hisztis kancával. Főleg, ha a Volotrint is beadja nekik.

– Azt nem a lovaknak szánja – mondta Hansen. Nem látta értelmét, hogy a továbbiakban fenntartsa Winthorp lógyilkos látszatát, különben hónapokig hallgathatná Lakefield megjegyzéseit.

A lovasz meglepetésében leejtette az ostorát.

– Ezek szerint nemigen látjuk többé – sóhajtotta. – Ezt más is tudja?

Hansen nemet intett.

– Helyes. Akármilyen szemétláda Winthorp, mégiscsak összetartja ezt a cirkuszt, és mindannyian bízunk benne. Addig lesz itt rend, amíg azt hiszik, bármikor visszatérhet. Ha a tisztékhez elér a hír, hogy már nem él, változások lesznek. – Lakefield az orvos vállára tette a kezét. – Látom, nem érted, miről beszélek. Huszonöt év feszültsége gyülemlett fel az embereken, és Gene a

szelep. Nélküle kitör a gőz, és te leszel az első, akit elsodor, úgyhogy hallgass, Steve, az életedért!

*

Riyer meglepetésére a parancsnok nem a bányánál szállt le, de még csak nem is Hamming rejtekhelyén, hanem úgy húsz mérföldre az egész rémálomtól, egy tágas, füves, csillagfényes fennsíkon. Megkérte Jamest, hogy felügyelje a bázis felépítését. Riyer gyanútlanul leeresztette a tehernaszád rakodórampáját, aztán kiment a szabad ég alá. Mire az űrhajó hátuljához ért, a lánctalpas építőrobotok már nagyban sürgölődtek. Friss illatot hozott a szél, és vele – a fiatal férfi nem hitt az orrának – lószagot.

Bement a raktérbe, és meglátta a két hollófekete kancát. Ernyedten lógtak a hevedereikben, láthatóan meglepte őket a helyi nehézkedés. Leengedte, majd kivezette az állatokat a szabadba. Az építőrobotok észrevették a lovak idő előtti helyváltoztatását, és elkezdtek építeni körjüket a karámot, nehogy megszökjenek. James elmosolyodott a felesleges igyekezeten: az egyik kanca már fáradtan elnyúlt a fűben, a másik remegő lábakkal állt mellette, és úgy tűnt, nemsokára követi a társa példáját. Fiatalok voltak, már fél g-n nőttek fel. James sajnálta őket, mert nehéz hetek elé néztek.

Végignézte a lakómodul, a kiszolgáló épület és az energiaközpont hibátlan összerakását, a kűtfúrást, a víztisztító egység és az automata itató beüzemelését, majd felnézett a tehernaszád orrára, ahol Winthorp csak most kezdett leereszkedni a létrán. Még a lovaknál is esetlenebbül mozgott. A hadnagy első gondolata az volt, hogy segít neki, de gyorsan meggondolta magát – nem akarta, hogy üvöltözzön vele. A robotok befejezték a bázis építését, bekapcsolták a halvány készenléti világítást, és egymás után visszagördültek az űrhajó rakterébe. Riyer hirtelen úgy érezte, mintha fejbe kőlintának: csak most jött rá, mi olyan szokatlan az elmúlt óra eseményeiben. Csodálkozva nézett a felé botorkáló Winthorpra.

– Gene, ez hihetetlen! Minden simán ment. Sehol egy zárlat, vagy robbanás. Biztos, hogy jó holdon szálltunk le?

A parancsnok kemény arcán apró mosoly futott át. Szögletes mozdulatokkal átbújt a karám könnyűfém csövei között, lehajolt az egyik kanca vállához, és addig noszogatta, amíg fel nem kelt. Az itatóhoz vezette. Riyer ugyanígy tett a másik lóval. Amíg ittak, Winthorp elégedetten nézett szét a kis bázison.

– Addig biztonságban vagyunk, amíg a hozott energiaforrásból dolgozunk.

– Akkor idáig is elérnek majd – állapította meg szomorúan a hadnagy. – Bár nem csodálom, hogy a hatótávjukon belül vagyunk, ha orbitális pályán is gond nélkül kiürítették az oxigéntartályomat.

– Szerintem Hamming siklóját még a földön szabotálták, csak tettek némi késést a riasztórendszerbe a drámai hatás kedvéért. Azt nagyon szeretik. Számukra a telepünk egy színház, ahol ők a rendezők, mi pedig a tragikus színészek. Emellett igyekeznek nagyobbnak mutatni a hatalmukat, mint amekkora, hogy azt hidd, legyőzhetetlenek.

– Ezt nálam már el is érték – vallotta be Riyer.

– Nem csoda, de hidd el, nekik is van gyenge pontjuk, csak meg kell találnunk – mondta a parancsnok, aztán mély sóhajjal megmarkolta a karám egyik keresztrúdját. – Vezesd be őket, és adj nekik zabot! Én elkepesztetek az ágyig, amíg még képes vagyok rá.

Mire Riyer végzett a lovak ellátásával, a parancsnok már mélyen aludt. James rádöbbsent, hogy az utóbbi években, egészen az M-HG-1-en átélt eseményekig úgy érezte, mindent látott már, egyedül is elboldogul bármilyen helyzetben. Most azonban kimondhatatlanul örült Winthorp jelenlétének. Megnyugtatta a tudat, hogy az elkövetkező nehézségekkel már ketten fognak szembenézni.

*

Majdnem két hétbe telt, mire a lovak látszólag terhelhetővé erősödtek. Riyer először a Sally nevű kancát nyergelte fel, majd a karám felső keresztrúdjáról átlépve finoman a hátára ült. Nem érzett rajta semmiféle gyengülést vagy bizonytalanságot. Leugrott, aztán visszaszállt rá a szokásos módon, a földről. A ló ekkor sem billent ki az egyensúlyából. Ment vele néhány kört lépésben, majd ügetésre váltott. Sally szépen dolgozott, nem vesztett a lendületéből, így James megpróbálta a vágatát is. A kanca meglódult, jó kedvvel futotta az első kört, de aztán megijedt valamitől, és hirtelen megállt, a hátsó lábai szétcsúsztak a fékezéstől. Riyer érezte, hogy az állat most már igencsak zihál. Még léptette pár percig, aztán leszállt, és leszerszámozta. Úgy döntött, ennyi munka mára elég is volt neki.

A másik ló, Rose, sokkal nehezebb esetnek bizonyult. Már a nyergelésnél idegesen toporgott, a zablát sem akarta a szájába venni, azt meg végképp nem hagyta, hogy felüljenek rá. Riyer tehetetlen haragot érzett a hisztis kanca iránt, mégsem erőltette a dolgot, mert Winthorp példájából jól tudta, hova vezethet az engedelmesség kieroszakolására tett kísérlet. Elmondta a parancsnoknak a tapasztalatait, és meglepetésére Winthorp azonnal lovaglónadrágot és csizmát húzott, majd kísétált a karámhoz.

James tisztában volt vele, hogy Winthorp sokkal tapasztaltabb lovas, mint ő, de a helyi gravitációhoz még nem edződött hozzá teljesen, és furcsa szögben elmerevedett jobb karja is jelentősen nehezítette a helyzetet. Nem próbált érveket felhozni a kockázatos vállalkozás ellen, elvégre még soha senkinek nem sikerült megvédeni Winthorpot a saját rossz döntéseitől. Szótlanul nézte, hogyan lát munkához: odavezette Rose-t az egyik keresztrúd közepéhez, és két vezetőszárral kikötötte a szomszédos karámoszlopokhoz a kötőfékénél fogva. A kanca némi csodálkozás után megpróbált pánikszerűen elhárítani, de a kötelek kitartottak. Ebben a feszült, de stabil helyzetben a parancsnok lassú, nyugodt mozdulatokkal felszerszámozta Rose-t.

Riyer mosolyogva nézte a trükköt, amely a lovak egy ostobának tűnő tulajdonságát használta ki. A legtöbbjük ugyanis csak azt ismeri fel, merre nem engedi a kötél, és ösztönösen errefelé erőlködik, miközben rejtve marad előtte a másik irányban megmaradt kis mozgástér. Winthorp nagy nehezen fel is ült az ijéként feszülő állatra, majd lehajolt, hogy kioldja a vezetősárok karabinerét. Rose ekkor persze úgy kilótt hátra, hogy kis híján fenékre esett, de a parancsnok ügyesen elől hagyta a súlypontját, nehogy ez megtörténjen.

Amint a kanca visszanyerte az egyensúlyát, rögtön utasításokkal halmozta el. Köröket, nyolcasokat léptetett vele, és Rose-nak eszébe sem jutott a saját elképzelései alapján kitombolni magát.

Riyer elbűvölten nézte, hogyan párolog el a ló idegessége, később szép ügető-és vágтамunkában gyönyörködhetett, amiből kitűnt, hogy Rose egy kicsit jobb erőnlétet ért el, mint Sally. Winthorp folyamatosan simogatta, dicsérte, és amikor leszállt róla, már nem kellett kikötni a kancát, magától is egy helyben maradt a leszerszámozás közben. Riyer közelebb lépett, és csodálkozva nézett a parancsnok izzadt arcába.

– Ezt hogy csináltad?

– A siker kulcsa az ígéret: ha érzi, hogy vigyázol rá, ha igazságos és következetes vagy, ha elhiteted vele, hogy amit csinál, a legfontosabb dolog a világon, akkor soha nem hagy cserben – mosolygott Winthorp. – Holnap már nem segíték. Úgy dolgozz velük, hogy a jövő héten kibírják a távot a bányáig!

Riyer úgy érezte, a parancsnok alaposan feladta neki a leckét, de végül sikerült fokozatosan elérnie a lovak kellő kondícióját. Sally szorgalmas, készséges, de igen ijedős volt, Rose pedig állandóan bizalmatlanul méregette, és kellenlenül hajtotta végre az utasításait. Egy tiszta, hűvös hajnalon aztán útra keltek a Harminchatos telephez. James feszült volt, mert a parancsnok semmit sem árult el a hagák elleni tervéről. Riyer abban sem lehetett biztos, hogy készült-e erre a találkozóra egyáltalán.

Rose szerencsére túlságosan elfáradt a hegyi kaptatón ahhoz, hogy bármilyen merényletet kövessen el Riyer ellen, így épségben megérkeztek a főakna bejáratához. Winthorp ment előre, a hadnagy pedig fokozódó nyugtalansággal követte. Ahogy a lift a vezérlőterem felé vitte őket, erőt vett rajta az itt átéltek emlékéből táplálkozó rettegés. A zihálása visszhangzott a fémfalak között. A parancsnok a vállára tette a kezét, és amikor kinyílt az ajtó, finoman kitolta rajta.

Isabelle a külső kamerák monitora előtti széken ült teljes hercegnői díszben, kék selyemszoknyája a padlót seperte. Ünnepélyesen felállt, és túsarkú lakkcipőjében a parancsnokhoz tipegett.

– Üdvözöllek, felség! Nem gondoltam, hogy még visszatérsz a lovagi próbatételek színhelyére. Elvégre egy királynál ez némi lealacsonyodást feltételez.

Winthorpból kitört a nevetés.

– Fogalmam sincs, hogy hatvannyolc embernek és háromezer-nyolcszáz humanoid automatának lehet-e királya, de nevezd, aminek akarsz!

A hoga lány pillantása megakadt a parancsnok egyenruhájának mellrészén. Közelebb lépett hozzá, megérintette a horpadást a szíve táján, és a korábbi gögös arckifejezése eltűnt, a szemében mintha őszinte sajnálat jelent volna meg.

– Tudod, mi vár rád?

– Igen, Isabelle, de addig remekül fogunk szórakozni.

– Szeretnéd, hogy visszaállítsam az alaphelyzetet, ami a bukott lovagodat fogadta? – kérdezte a lány, és lenéző pillantást vetett Riyerre.

– Semmi esetre! Onnan szeretném folytatni, ahol a bukott lovag abbahagyta. Elvégre innen szép a győzelem, nem igaz? – mosolygott Winthorp hidegen, és James megdöbbsent, mekkora erő árad a tekintetéből. Tényleg olyan volt, mint egy félelmet nem ismerő hadvezér, vagy lovagkirály.

*

Egyik éjjel Steve Hansenhez sürgős adást irányított az ügyeletes rádiós. Az orvos kikászálódott az ágyából, és a mozgásérzékelő lámpa halvány fényében az íróasztalhoz botorkált. Amikor fogadta a hívást, csak audio jel érkezett.

– Itt John Grayson. Civil polgár vagyok a Forto-4-ről, hallanak engem?

– Tisztán, érthetően, Mr. Grayson. Itt Steve Hansen egészségügyi tiszt a Forto Koordinációs Állomásról.

– Maga egészségügyis? Nem tudom, miért ide kapcsoltak. Tudnék az energetikai főtiszttel beszélni?

– Küldetésen van.

– Talán a helyettesével?

– Őt eltüntként tartjuk nyilván. – Hansen megsajnálta a láthatóan igencsak zavarba jött férfit, és gyorsan elmagyarázta a helyzetet: – Jelenleg én vagyok itt az egyetlen tiszt, a teljes energetikai állomány a bányákban dolgozik, de segíték önnek, ha tudok.

– Sürgős finomított szállítmányt szeretnék kérni – mondta a férfi, és a szeme megtelt könnyel. – A lányunk négy héttel előbb megszületett, nem számfeletti, volt engedélyünk. Nehezen lélegzik, valamilyen gyógyszerre lenne szüksége, de az itteni orvos közölte, hogy kifogyott a havi cerogorit, így nem tudják szintetizálni.

– Küldje el a körzet átvételi pontjának a koordinátáit, addig megnézem, hogy állunk finomított anyaggal – kérte Hansen, aztán szöveget ütött a fejébe az adás hossza és feltűnően jó minősége. Nem igazán értett a távkommunikációhoz, de megfigyelte, hogy amit a háború óta fognak a radioaktív anyabolygóról, általában érthetetlen katyvaszként jön. Most meg a szükséges koordináták is zavartalanul megérkeztek. – Mondja, hogy sikerült ilyen jó minőségű kapcsolatot létrehoznia?

Válaszképp bekapcsolt a vizuális jel: ijesztően sovány, falfehér férfi jelent meg a monitoron, mögötte nagy tányérantennával szerelt autó sziluettje rajzolódott ki, a háttérben méteres fű ölelt egy félig leomlott épületet a borongós égbolt alatt. Az egész kép vibrált, és apró pontok villódtak rajta. Az orvos úgy érezte, jeges kéz szorítja össze a torkát. Ez az ember képes volt kimenni a felszínre, hogy minél gyorsabban kapcsolatba léphessen velük, és megmenthesse a koraszülött gyermekét.

– Szerencsére az önök holdján, a 11-es telepen jelez a rendszer fél tartály finomított cerogoritot, ezt haladéktalanul továbbítjuk a megadott koordinátákra. Három óra múlva számíthat a siklóra.

Grayson arcán megkönnyebbült mosoly gyúlt, belekezdett, hogy megköszönje, de ekkor szétesett a kép, majd megszakadt a kapcsolat. Eddig bírta a sugárzást a technika – gondolta Hansen. – A hős férfinak pedig legfeljebb egy-két hét maradt az életéből.

Steve megrázta a fejét, aztán riadóztatta a 11-es telepet, és elküldte a szükséges utasítást a vészcsatornán Winthorp parancskódjával. Amikor visszafeküdt az ágyába, őszintén remélte, hogy Riye és a parancsnok küldetése valami csoda folytán sikerrel jár, mert ellenkező esetben nagyon